

gjorde den høitærede Minister ikke. Jeg havde ogsaa ventet, at han vilde have sagt, at han troede, der kunde være en Mulighed for, at vi kunde nedlægge nogle af de Filialer, vi nu have, og istedetfor benytte Soldpersonalet; thi derved kunde der blive en Mulighed for en Lettelse hiist og her. Jeg tænker ikke paa os Stattedere — os er det temmelig ligegyldig —, men jeg tænker paa de mange andre, som skulle have Udbetalinger fra Amtstuerne. For dem er det langt mere nødvendigt at have nærmere til Amtstuen end for os, der skulle betale paa Amtstuen. Vi komme nok af med vore Skatter. Det koster os ikke ret meget, enten vi have langt eller kort til Amtstuen. Men dertil hørte man ikke Noget fra den høitærede Minister. Man hørte kun om hans stadige, konervative Standpunkt, at han gif nødigt ind paa Filialer, men at han for ingen Pris gif ind paa Afstaffelsen af nogen Amtstue. Jeg haaber, at det saakaldte Fremstridt, som den høitærede Minister gjør her, skal blive mødt af Folkethinget med Vedtagelsen af de Forslag, som vi have tilladt os at stille, og hvorved vi ogsaa følge det Udvalg, som havde Sagen for i 1870, og at Folkethinget nu vil gjøre det til Virkelighed ved under Revisionen her at udstemme alle de Amtstuer, som vi have foreslaet udstemte. Dernæst vil jeg sige til den ærede Ordfører, at jeg synes, at han skulde have gjemt sit Afkorsforslag om Kolding, indtil han havde saet Noget for det. Han har ikke saet Andet for det, end at han er gaaet med til Kolding, medens de Andre gaa imod ham overfor Forslaget om at nedlægge de øvrige. Forøvrigt tror jeg, at den ærede Ordfører er kommen til at gjøre sig skyldig i nogen Misforstaaelse ved bestandig at omtale Kolding, som om det var vor Hensigt at nedlægge Kolding som Oppebørselsstue (Ordføreren: Det har jeg aldrig sagt!) So, det ærede Medlem taler stadig om at nedlægge Kolding som Amtstue. Man maa nemlig erindre, at det, man foreslaar her, er at bevare det, man har, og det forekommer mig overfor de nærværende Forhold at være saa liberalt, som Noget kan være, naar man ser hen til Ordlyden i Loven af 1870, hvor der kun tales om Nedlæggelse og ikke om Bevarelse.

Finantsministeren (Estrup): I Loven af 1870 tales der kun om, at det skal undersøges, hvorvidt der skal nedlægges. Der er i Loven af 1870 ikke udtalt Noget om, at i Reglen skal een af to Amtstuer i en Amtsraads-kreds nedlægges. Jeg tror, at det maa have været tydeligt nok for det ærede Thing efter mine forudgaaende Udtalelser, at jeg vilde have været meget villig til, naar der havde viist sig nogen Smøtekommun i Thinget eller i det ærede Udvalg, som jeg har forhandlet med om Sagen, at gaa ind paa den Vej, som den sidste ærede Taler

omtalte, nemlig Oprettelsen af flere Filialer end dem, der allerede nu ere. Men da det ikke var Tilfældet i det ærede Udvalg, — og derom maa det ærede Medlem selv vide Bessed — var der ikke nogen Anledning for mig til at stille Endringsforslag i den Retning til mit eget Lovforslag. Et høist mærkverdigt Raisonnement er i mine Tanker, det, som oftere er fremdraget ved denne Sag, at naar en Egn maa undvære et Gode, er der Anledning til at hersøve en anden Egn det Gode, den nu har. Det er for mig et høist mærkverdigt Raisonnement, ligesom det ogsaa for mig er et høist mærkverdigt Raisonnement, at man ikke skal bringe en Egn et Gode, før man er istand til ligeligt at tildele dette Gode til hele Landets Befolkning, til alle Egne. Havde vi ellers villet gjøre det Princip gjældende, tror jeg nok, at vi f. Ex. endnu i dette Dieblit vilde have staaet uden en eneste Mil Jernbane her i Landet. Her er i dette Dieblit Spørgsmaal, om vi skulle gaa videre ad den beklagelige Vej, som den lovgivende Magt nu i nogle Aar har fulgt, nemlig ved Nedlæggelsen af Amtstuer at hersøve Befolkningen et Gode, som den hidtil har havt, eller om vi ved denne lovbestemte Revision af Lønningsloven skulle tage den Beslutning ikke at gaa videre ad denne forbarvelige Vej, men blive staaende der, hvor vi staa for saa at overveie, om vi ikke skulle gjøre nogle af de urigtige Skridt, vi have gjort, om igjen, enten ved ligefrem Gjenoprettelse af Amtstuer eller i alt Fald ved at forsyne de Egne af Landet, der trænge dertil, med Filialer. Der skal jeg ligeoverfor den ærede Ordfører bemærke, at jeg skulde være overmaade villig til allerede nu at forsyne Langeland med det Gode, som den ærede Ordfører mener, man ikke behøver at gjøre sig nogen Samvittighed af at hersøve Møen. Dertil hører kun, at det høie Thing vil følge mig. Jeg anser ikke et saadant Gode for at være for dyrt betalt for en D som Langeland med det, der i Lovforslaget er foreslaet som Lønning til Bestyreren af en Amtstuefilial, nemlig 1,800 Kr.; ikke at tale om, at dersom der maatte være Leilighed til at faae Forretningerne besørge af en Løder paa Langeland, saa vilde man endda kunne faae det for 1,200 Kr. Trede Medlemmer, blandt Andet ogsaa Udvalgets ærede Ordfører, have gjort gjældende, at Genen, Ueiligheden ved at have langt til Amtstuerne søltes langt mindre af Befolkningen nu end tidligere paa Grund af den lettere Forbindelse ad Jernbanen og de lettede Postforbindelser, — Nu vel! det vil jeg indrømme, men atter kun for de store Stattedere og for deres Bedkommende, som have større Belsøb at modtage; hvorimod det for dem, som kun have smaa Belsøb at skulle modtage og kun smaa Belsøb at skulle indbetale, i Virkeligheden ikke er nogen Trøst, at de hurtig kunne komme afsted med Jernbanen, da de ikke kunne komme det gratis. Hvad